

Hercule Poirot, în boxa acuzaților

Ce se întâmplă când actorul David Suchet, celebrul „Hercule Poirot”, își dă mâna cu Zoë Wanamaker, „Madame Hooch” din Harry Potter, pe scena din Londra, pentru o piesă clasică a dramaturgiei americane? De Diana-Florina Cosmin

Prima consecință: un bilet la o reprezentație a piesei „All My Sons” cu cei doi în rolurile principale devine la fel de greu de găsit ca o invitație pe covorul roșu pentru premiile Oscar. Mai ales când încerci să-ți rezervi locul în Apollo Theatre, din Londra, pe internet, cu doar o săptămână înainte de spectacolul dorit. În cele din urmă, de undeva din străfundurile site-

urilor britanice de bilete, am reușit să pescuiesc un singur loc la o reprezentație de vineri seara, la balcon.

Deși obișnuită cu teatrele londoneze, în care balconul propriu-zis se află cam trei etaje mai sus față de scenă (deasupra scaunelor din sală se află Dress Circle, apoi Upper Circle și abia apoi Balcony), nici eu și nici restul vecinilor mei de balcon nu ne așteptam să petrecem două ore ca actori

în „Vertigo”-ul lui Hitchcock. Din ultimul rând al balconului și până la scenă se căsca un asemenea hău încât îți-era teamă să ieși să-ți cumperi o apă plată, ca nu cumva vreun pas greșit să te arunce, ca pe un star rock la un concert, direct în brațele celor din fața ta sau, mai rău, pe scenă, direct în brațele lui „Poirot” însuși. După primele cinci minute ale piesei, însă, toată sala era într-o transă atât de profundă încât

chiar și noi, refugiații de la balcon, am fi putut face echilibristică pe marginea scaunelor, mai ceva ca somnambulii. Anii au trecut peste David Suchet, care nu mai are nimic din aerul pișicher al lui Poirot, în schimb îl interpretează magistral pe Joe Keller, antreprenor și cap de familie, care trăiește de aproape patru ani cu acuzația că firma sa a furnizat armatei americane motoare defecte pentru avioanele din cel

// Dacă ieși pe stradă și scuipi, ai două șanse din trei să scuipi un om cu studii superioare

PERSONAJUL JOE KELLER, „ALL MY SONS”

de-al Doilea Război Mondial, cauzând moartea a 21 de piloți. Soția sa, Kate (Zoë Wanamaker), așteaptă de tot atâta timp întoarcerea fiului său, Larry, pilot de război dispărut în acțiune. Deși Joe a fost găsit nevinovat iar partenerul său de afaceri a fost acuzat și închis, nici soții Keller și nici micul orașel în care locuiesc nu-și pot găsi liniștea. Copiii vecinilor îl privesc pe Joe ca pe un erou, în timp ce părinții lor îl tolerează și-l respectă tacit pentru abilitatea de a fi ieșit basma curată. Legea junglei.

ARTĂ ATEMPORALĂ. Echilibristica precară a situației se curmă când fosta logodnică a lui Larry – și fiica partenerului de afaceri acuzat de tragedia motoarelor defecte - revine în oraș și acceptă cererea în căsătorie a celuiilalt fiu al soților Keller, Chris. „Larry nu poate fi mort, nu pot să vă las să-l considerați mort și să vă căsătoriți, pentru că asta ar însemna că tatăl tău l-a omorât!”, îi reproșează Kate celuiilalt fiu al său într-una dintre scenele de mare virtuozitate ale lui Wanamaker.

La capătul celor două ore și jumătate, toate secretele familiei Keller ies la suprafață, ca și ipocrizia și tarele comportamentale ale societății americane din anii '50, etalate fără milă de dramaturgul Arthur Miller (fostul soț al lui Marilyn Monroe). „America e plină de măturători și menajere cu facultate. Dacă ieși pe stradă și scuipi, ai două șanse din trei să scuipi un om cu studii superioare”, comentează Joe într-una dintre scene. Un deja-vu? Mai degrabă un motiv, din câteva zeci, pentru care „All My Sons” rămâne atemporală. **F**

PARODIE

Alfred Hitchcock știa prea multe

Poate să îți se pară o prostie sau o capodoperă, dar un lucru este cert: cei patru actori din „39 Steps” te vor face să râzi în hohote. De Diana-Florina Cosmin

A fost declarată „cea mai bună comedie” la festivalul Laurence Olivier în 2007 și se joacă cu casa închisă din 2006 la teatrul Criterion din Picadilly Circus, în inima Londrei. Indiferent câte cronici elogioase ai fi citit însă, în primele zece minute ale piesei s-ar putea să te simți... un pic stânjenit. Sau de-a dreptul ciudat. Ori, dacă te așteptai, fiind o piesă inspirată parțial și de Hitchcock, la vreun mister subtil și care să te țină cu sufletul la gură, ai putea să te simți prizonier într-o sală plină de spectatori care se amuză copios iar tu nu prea înțelegi de ce. Nu-ți face griji, însă, până la sfârșitul reprezentației vei deveni, garantat, un fan.

PATRU DOAMNE ȘI TOȚI PATRU.

„39 Steps”, bazată pe un roman clasic de John Buchan, este o farsă. Una mult îngroșată și pe alocuri infantilă, dar jucată atât de bine și prezentată cu atât de multă prospețime și imaginație încât te cucerește

garantat. Deși în economia piesei apar cel puțin 30 de personaje și vreo 20 de locații diferite, toată acțiunea este dusă în spate de doar patru actori, dotați cu o scară, patru scaune, un fotoliu, un pat și un dulap.

Restul este o improvizație delicios de amuzantă pe marginea unei povești simple: englezul Richard Hannay este contactat de un agent secret, Annabella Schmidt (interpretată de Catherine McCormack, protagonista din filmul „Frumoasa Venețiană”) care, înainte de a fi ucisă, îi dezvăluie un complot împotriva siguranței naționale pus la cale de o organizație teroristă numită „39 Steps”.

De aici, acțiunea ironizează savuros „Omul care știa prea multe”, „La Nord prin Nord-Vest”, „Psycho”, „Vertigo” și chiar și pe Hitchcock însuși. Ca un bonus: înghețata care se servește în pauză se găsește exclusiv la teatrul Criterion și a fost premiată în Marea Britanie cu „medalia de aur a gustului”. **F**